

Terry Pratchett

MUHTEŞEM MAURİCE

VE DEĞİŞMİŞ FARELERİ

BİR DİSKDÜNYA® ROMANI

Delili

2010

“Hayatını masala dönüştürmezen,
bir başkasının masalının parçası olursun.”

Terry Pratchett

1948 yılında İngiltere, Buckinghamshire’da doğan Terry Pratchett, çağdaş fantezi ve mizah edebiyatının önde gelen isimlerinden biridir. Hayal gücü Büyük A’Tuin’in zihni kadar geniş, kalem ise Rincewind’in cesareti kadar bükülgen olan Terry Pratchett, yarattığı Diskdünya evrenine 41 roman ve irili ufaklı yan kitaplar sığdırmayı başardı. Yetişkinler için olduğu kadar çocuklar için de yazdı: “Yazdığım yazacağım en iyi kitap,” dediği *Ulus* ile 2010 İngiliz Yazarlar Ödülü’nü, genç okurlara yönelik bir Diskdünya romanı olan *Muhteşem Maurice ve Değişmiş Fareleri* ile de İngiltere’nin en saygın çocuk edebiyatı ödülü olan Carnegie Madalyası’nı kazandı. Ayrıca, *Johnny Maxwell* üçlemesi ile *Viran Şatodaki Ejderhalar*, *Cadının Elektrikli Süpürgesi* ve *Noel Baba’nın Takma Sakalı* gibi öykü derlemeleri de yazarın külliyatını süsledi. İlk 1983 yılında yayımlanan ve sonrasında tüm dünyada 100 milyondan fazla satan Diskdünya kitapları, Terry Pratchett’a büyük bir şöhret ve devasa bir hayran kitlesi kazandırdı. Seri; film ve dizilere, tiyatro, radyo ve bilgisayar oyunlarına uyarlandı. Kısa süre içinde edebiyatın kült isimlerinden biri hâline gelen Pratchett, eserleriyle sayısız ödül kazandı, fahri doktoralar aldı, şövalye ilan edildi, turnelerde binlerce kitap imzaladı.

Aralık 2007’de Alzheimer’a yakalandığını duyuran Sör Terry, 2015 yılında yine bu hastalık sebebiyle hayatını kaybetti. Ya da daha doğrusu, boyut değiştirerek, *buradaki* hayranlarını öksüz bıraktı. Bugün hâlâ aramızda dolaştığını rivayet edenler de var; çünkü ne de olsa, onun da dediği gibi, “dünyada yarattığı dalgalar tamamen yok olmadan hiç kimse tam anlamıyla ölmez...”

Terry Pratchett, İngiltere’de, Kitabı Raflardan En Çok Araklanan Yazarlar Listesi’nde hâlâ başı çekiyor.

Niran Elçi

Orta Doğu Teknik Üniversitesi Endüstri Mühendisliği Bölümü mezunu olan Niran Elçi, 2001 yılından beri çeviri yapıyor. Bugüne dek yüzden fazla eseri Türkçeleştirdi. Dilimize kazandırdığı yazarlar arasında Terry Pratchett, Doris Lessing, George Saunders, John Wyndham, J.R.R. Tolkien, Robert Jordan, Bram Stoker ve George Orwell gibi isimler bulunan Niran Elçi, *Karaböcü* serisi, *Adamı Zorla Cadı Yaparlar*, *Kurabi’ye Uçan Omllet* gibi çocuk kitaplarının da yazarıdır.

MUHTEŞEM MAURICE VE DEĞİŞMİŞ FARELERİ

© 2022, Tudem Yayın Grubu

1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2001, Terry ve Lyn Pratchett

resim hakları © 2001, David Wyatt

İlk baskı 2001 yılında, İngiltere’de *The Amazing Maurice and His Educated Rodents* adıyla Doubleday tarafından gerçekleştirilmiştir. Doubleday, Penguin Random House Children Books şirketler grubunun bir altmarkasıdır.

YAZAR: Terry Pratchett

KAPAK GÖRSELİ: Paul Kidby

RESİMLEYEN: David Wyatt

TÜRKÇELEŞTİREN: Niran Elçi

EDİTÖR: Ümit Mutlu

DİZİ EDİTÖRÜ: Burhan Düzçay

GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.

Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli/Ankara

Tel: 0312 284 18 14

Birinci Baskı: Haziran 2022 (2000 adet)

ISBN: 978-625-7314-64-0

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ’nin tescilli markasıdır.

Terry Pratchett

MUHTEŞEM
MAURICE
VE DEĞİŞMİŞ FARELERİ

BİR DİSKDÜNYA® ROMANI - 28

Deli

*D'neice'e;
doğru zamanda, doğru kitap için...*

BİRİNCİ BÖLÜM

Bay Tavşancık bir gün, yaramazlık etmek için fırsat ararken, çitin arka tarafına, Çiftçi Fred'in tarlasına baktı ve tarlanın taze, yeşil marullarla dolu olduğunu gördü. Fakat Bay Tavşancık'ın *midesi* marullarla dolu değildi ve bu haksızlıktı...

– *Bay Tavşancık'ın Macerası* adlı kitaptan

Fareler!

Köpekleri kovalıyor, kedileri ısınyorlardı. Hatta...

Ama bundan fazlası vardı. Muhteşem Maurice'in de dediğı gibi, insanlar ve fareler hakkında sıradan bir hikâyeydi bu yalnızca. İşin güç kısmı, kimin insan kimin fare olduğuna karar vermektir.

Habise Grim ise bunun *masallar* hakkında bir hikâye olduğunu söylüyordu...

Hikâye, en azından bir kısmı, ovadaki uzak şehirlerden yola çıkan, dağları aşır gelen bir posta arabasında başladı.

Sürücü, yolculuğun bu kısmını hiç sevmezdi. Ormanların içinde kıvrıla kıvrıla ilerlemişler, ufalanmaya yüz tutmuş yollarda dolana dolana dağ yamaçlarına tırmanmışlardı. Ağaçların arasında karanlık gölgeler vardı. Sürücü bazen, gölgelerin arasına saklanmış şeylerin arabayı izlediğini sanıyordu. Ödö patlıyordu.

Ama bu yolculukta ödünü patlatan asıl şey, duyduğu seslerdi. Seslerin arkadan bir yerden, arabanın tepesinden geldiğine emindi fakat orada, yağlı kumaştan kocaman posta torbaları ve genç adamın bavullarından başka şey yoktu. En azından, içine bir insanın saklanabileceği kadar büyük bir şey yoktu. Yine de sürücü, zaman zaman ciyaklayan ve fısıldaşan sesler duyduğuna emindi.

Şu anda arabada tek yolcu vardı: sarı saçlı, genç bir çocuk. Salıyan arabanın içinde oturmuş, kitabını okuyordu.

Parmağını sözcüklerin üzerinde gezdirerek, ağır ağır ve yüksek sesle...

“Ubbervvald,” diye okudu.

“Telaffuzu, *Überwald*,” diye ciyakladı küçücük bir ses, son derece anlaşılır bir şekilde. “Çift v, burada tek v gibi okunur. Ama iyi gidiyorsun.”

“O zaman... tek v nasıl okunuyor? Hiç mi okunmuyor?” dedi oğlan.

“Abartma istersen,” dedi bir başka ses. Bu ses biraz uykuluydu. “Onu boş ver de... *Überwald* hakkındaki en iyi şey nedir, biliyor musun? Sto Lat’tan çok çok uzakta olması. Pseudopolis’ten de çok uzakta. Bekçilerin Kumandanı’nın, gördüğü yerde bizi canlı canlı haşlayacağını söylediği *her yerden* çok uzakta. Pek çağdaş bir yer değil. Yolları kötü. Bir sürü dağ aşmadan ulaşamazsın. İnsanlar buralarda pek yolculuk etmez. Bu yüzden de haberler fazla hızlı yayılmaz, anlıyor musun? Büyük olasılıkla bekçi teşkilatları bile yoktur. Evlat, burada bir servet kazanabiliriz!”

“Maurice?” dedi çocuk, dikkatle.

“Evet evlat?”

“Yaptığımız şey, yani... dolandırıcılık sayılmaz mı?”

Bir duraksama oldu. Sonra ses konuştu: “O ne demekmiş?”

“Şey... paralarını alıyoruz ya Maurice?”

Arabanın tekeri bir çukura girince arabadakiler sıçrayıp sallandı.

“Tamam,” dedi görünmeyen Maurice. “Ama kendine sorman gereken şu: Parayı aslında *kimden* alıyoruz?”

“Şey... genellikle validen ya da şehir konseyinden. Ya da öyle birinden.”

“Tastamam öyle! Ve bunun anlamı... Neydi? Sana daha önce söylemiştim.”

“Şey...”

“Bu, *hü-kü-met parası* evlat,” dedi Maurice sabırla. “Söyle bakayım. *Hü-kü-met parası*.”

“Hü-kü-met parası,” dedi çocuk itaatkârca.

“Aferin! Peki, hükümetler parayla ne yapıyor?”

“Şey, onlar...”

“Askerlerin maaşını ödüyorlar,” dedi Maurice. “Savaş çıkarıyorlar. Var ya, parayı alıp zarara yol açmayacağı bir yere koyarak bir sürü savaşı engellemişsinizdir belki de. Aslında bir düşünseler, bizim heykellerimizi dikerlerdi.”

“Gittiğimiz köylerin bazıları epey fakir köylerdi Maurice,” dedi çocuk kuşkuyla.

“İşte! Savaşa ihtiyaç *duymayan* yerlerdi yani.”

“Tehlikeli Fasulye diyor ki, bu...” Çocuk yoğunlaştı ve söylemeden önce telaffuzunu çalışıyormuş gibi dudaklarını oynattı.

“Şey... ahlaka mu-ga-yirmiş.”

“Doğru diyor Maurice,” dedi ciyaklayarak konuşan küçük ses. “Tehlikeli Fasulye diyor ki, insanları kandırarak yaşamamalıyımız.”

“Dinle Şeftali. Kandırmaca, *insanların* yaptığı bir şeydir,” dedi Maurice’in sesi. “İnsanlar birbirlerini kandırmayı o kadar sever ki bunu yapsın diye *hükümetler* seçerler. Bizse paralarının karşılığında hizmet veriyoruz. Fare istilasına uğruyorlar, bir fare kavalcısına

para veriyorlar ve farelerin tamamı, kavalcıyı hopiti hopiti izleyerek köyden çıkıyor. Böylece fare istilasını bitiyor, un çuvallarında oynayan fare kalmadığı için herkes mutlu oluyor. Minnettar halk, hükümeti tekrar seçiyor; her yerde kutlamalar falan yapılıyor. Bana sorarsan bu, iyi bir amaç için harcanmış paradır.”

“Evet ama, biz onların fare istilasına uğradıklarını düşünmelerine sebep olduğumuz için fare istilasına uğruyorlar,” dedi Şeftali’nin sesi.

“Eh, tatlım... o hükümetçiklerin para harcadığı bir şey de *fare avcılarıdır*, tamam mı? Neden sizinle uğraşıyorum, hiç bilmiyorum...”

“Evet ama biz...”

Arabanın durduğunu fark ettiler. Dışarıda, yağmurda, koşum takımları şingirdadı. Sonra araba biraz sallandı ve koşan ayakların sesi duyuldu.

Karanlıktan bir ses konuştu: “Orada sihirbaz var mı?”

Arabanın içindekiler şaşkın şaşkın baktı.

“Yok!” dedi çocuk, *neden soruyorsun ki* diyen bir sesle.

“Peki cadı var mı?” dedi ses.

“Yok, cadı da yok,” dedi çocuk.

“Tamam. Peki, posta arabası şirketinin tuttuğu ağır silahlı trol-lerden var mı?”

“Hiç sanmıyorum,” dedi Maurice.

Bir an, yalnızca yağmurun bozduğu bir sessizlik oldu.

“Ya kurtinsan?” dedi ses sonunda.

“Kurtinsan mı? Nasıl görünüyorlar ki?” diye sordu çocuk.

“Ah, şey... son derece normal insanlara benziyorlar ama... sonra... böyle kılıkları ve dişleri uzuyor, devasa pençeleri oluyor ve pencereden adamın üzerine atlıyorlar,” dedi ses. Konuşan, belli bir listenin üzerinden geçiyormuş gibiydi.

“Hepimizin kılıkları ve dişleri var,” dedi çocuk.

“O zaman hepiniz kurtinsansınız, öyle mi?”

“Hayır.”

“Güzel, güzel!” Yağmurun bozduğu bir sessizlik daha oldu. “Tamam. Vampirler?..” dedi ses. “Böylesi yağmurlu bir gecede uçmak istemezsiniz, değil mi? Orada vampir var mı?”

“Hayır!” dedi çocuk. “Hepimiz son derece zararsızız!”

“Ah, eyvah,” diye mırıldandı Maurice ve bankın altına girdi.

“Harika!” dedi ses. “Bugünlerde ne kadar dikkat etsen az. Çevrede tuhaf tuhaf tipler dolaşıyor...” Pencereden içeri bir haydut sokuldu ve “Hem paranı hem canını,” dedi. “İkisi bir arada, anlıyor musun?”

“Para, arabanın üzerindeki bavulda,” dedi Maurice’in sesi yer hizasından.

Haydut, arabanın karanlığına baktı. “Bunu kim söyledi?”

“Şey... ben,” dedi çocuk.

“Dudaklarının oynadığını görmedim evlat!”

“Para gerçekten arabanın üzerinde. Bavulda. Ama yerinde ol-
sam açmazdım.”

“Hah. Eminim açmazdın,” dedi haydut. Maskeli yüzü pencereden kayboldu.

Çocuk, bankta duran kavalı aldı. Bir sent verenin düdüğü çaldığı türden bir kavaldı ama bir kavalın bir sent ettiği günleri artık kimse hatırlamıyordu.

“Zor Kullanarak Hırsızlık şarkısını çal evlat,” dedi Maurice alçak sesle.

“Parayı versek olmaz mı?” dedi Şeftali’nin sesi. Küçük bir sestti.

“Para, insanların bize vermesi içindir,” dedi Maurice sertçe.

Yukarıda, aşağı çekştirilen bavulun arabanın çatısına sürünmesi duyuldu.

Çocuk kavalı itaatkârca aldı ve birkaç nota çaldı. Ardından bir dizi gürültü geldi: bir gıcırta, bir gümleme, pıtırtilar...

Ve sonra çok kısa bir çığlık duyuldu.

Sessizlik çöktüğünde Maurice yine banka tırmandı ve başını pencereden dışarı, karanlık ve yağmurlu geceye uzattı.

“Aferin sana,” dedi. “Akıllı adammışsın. Ne kadar çok çabalarsan o kadar kötü ısırırlar. Muhtemelen daha deriyi delmemişlerdir, değil mi? Güzel... Biraz öne çık ki seni görebileyim. Ama dikkat et lütfen. Kimsenin panige kapılmasını istemeyiz, değil mi?”

Haydut, lambaların ışığında belirdi. Çok yavaşça ve dikkatle, bacaklarını iki yana ayırarak yürüyor, bir yandan da sessizce sızlanıyordu.

“Hah, işte buradasın,” dedi Maurice neşeyle. “Pantolonunun paçalarından yukarı tırmandılar, değil mi? Tipik fare numarası. Başını hafifçe sallaman yeterli, çünkü onları heyecanlandırmak istemezsin. Ne yapacakları hiç belli olmaz.”

Haydut yavaşça başını salladı. Sonra gözleri kısıldı.

“Sen... kedi misin?” diye mırıldandı. Sonra gözleri şaşı oldu, inledi.

“Ben sana konuş dedim mi?” dedi Maurice. “Konuş dediğimi hiç sanmıyorum. Arabacı kaçtı mı, yoksa onu öldürdün mü?”

Adamın yüzü ifadesizleşti.

“Ah, hızlı öğreniyorsun. Haydutlarda sevdiğim bir özelliktir,” dedi Maurice. “Bu soruyu yanıtlayabilirsin.”

“Kaçtı,” dedi haydut boğuk bir sesle.

Maurice başını arabanın içine çekti. “Ne diyorsun?” dedi. “Araba, dört at, muhtemelen posta çuvallarında birkaç kıymetli eşya... En az bin dolar eder. Çocuk arabayı sürebilir. Bir denemeye değer.”

“Buna *hırsızlık* derler Maurice,” dedi Şeftali. Çocuğun yanında, bankın üzerinde oturuyordu. Dişi bir fareydi.

“Hırsızlık sayılmaz,” dedi Maurice. “Daha çok... bulmak. Arabacı kaçtı, yani bu... buluntu olur. Hey, doğru aslında, ödöl karşılığında teslim edebiliriz! Bu çok daha iyi. Üstelik yasal. Yapalım mı?”

“İnsanlar çok fazla soru sorar,” dedi Şeftali.

“Ama burada bırakırsak *miyaupun* biri gelip çalar onu,” diye feryat etti Maurice. “Bir hırsız alıp gider! Bizim almamız çok daha iyi olur, tamam mı? Çünkü biz hırsız değiliz.”

“Bırakacağız Maurice,” dedi Şeftali.

“Bu durumda... *haydutun* atını çalalım bari,” dedi Maurice, bir şeyleri çalmazsa gece güzel bitmeyecekmiş gibi. “Bir hırsızdan çalmak hırsızlık sayılmaz, çünkü iki yanlış bir doğru eder.”

“Bütün gece burada duramayız,” dedi çocuk, Şeftali’ye. “Maurice’in hakkı var.”

“Evet!” dedi haydut telaşla. “Bütün gece burada duramazsınız!”

“Evet!” dedi adamın pantolonunun içinden bir koro. “Bütün gece burada duramayız!”

Maurice içini çekti ve başını yine pencereden çıkardı.

“Tamam,” dedi. “Şöyle yapacağız: Sen dosdoğru önüne bakarak hiç kıpırdamadan duracaksın. Numara yapmaya falan kalkışmayacaksın, çünkü şu sözcüğü söylemem yeter...”

“O sözcüğü söyleme!” dedi haydut, daha da telaşlı bir sesle.

“Tamam,” dedi Maurice. “Ceza olarak, atını alacağız. Sen istersen arabayı al, çünkü buna hırsızlık derler ve ancak hırsızların hırsızlık yapmasına izin vardır. Uyar mı?”

“Ne desen haklısın!” dedi haydut; sonra bir düşündü ve telaşla ekledi: “Ama lütfen o sözcüğü söyleme!” Dümdüz önüne bakmaya devam etti. Çocuğun ve kedinin arabadan indiğini gördü. Onlar atını ararken arkasından çeşitli sesler duydu. Ve sonra, kılıcını düşündü. Evet, bu işten kocaman bir posta arabası kazanacaktı belki ama *profesyonellik gururu* denen bir şey de vardı.

“Tamam,” dedi kedinin sesi, bir süre sonra. “Şimdi hepimiz gidiyoruz. Sen de biz gidene kadar kıpırdamamaya söz vermelisin. Söz mü?”

“Hırsız sözü,” dedi haydut, elini yavaşça kılıcına doğru indirerek.

“Tamam. Sana kesinlikle güveniyoruz,” dedi kedinin sesi.

Fareler dışarı dökülüp koşarak uzaklaşırken adam pantolonunun hafiflediğini hissetti. Koşum takımlarının sesini duydu. Bir an bekledi, sonra hızla döndü, kılıcını çekti ve ileri atıldı.

En azından, birazcık ileri. Biri ayakkabı bağcıklarını birbirine bağlamasa bu kadar ani şekilde yere kapaklanmayacaktı.

Ona “muhteşem” diyorlardı. “Muhteşem” Maurice. Oysa Maurice muhteşem olmayı planlamamıştı. Öylece oluvermişti.

O gün, öğle yemeğinden hemen sonra, bir su birikintisindeki yansımaya bakıp *Bu kedi benim*, diye düşündüğünde, tuhaf bir şeyler olduğunu fark etmişti. Daha önce hiç kendisinin farkında olmamıştı zira. Gerçi... muhteşem olmadan önce nasıl düşündüğünü hatırlamak kolay değildi; zihni o zamanlar bir tür çorbaydı sanki.

Sonra bir de kendi bölgesinde, bir köşedeki çöp yığınının altında yaşayan fareler vardı. Maurice içlerinden birinin üzerine atladığında ve fare, “Bunu konuşarak halledemez miyiz?” diye sorduğunda, farelerde de “eğitilmiş” bir hâl olduğunu fark etmişti Maurice. Ve bu muhteşem, yeni beyninin bir parçası, konuşan birini yiyemeyeceğini söylemişti ona. En azından, söyleyeceklerini dinlemeden...

Üzerine atladığı fare, Şeftali’ydi. Bildiği farelere benzemiyordu. Tehlikeli Fasulye, Girmek Yasak, Bronzten, Domuzpastırması, Büyük İndirim, Zehirli ve tüm diğerleri de öyle. Ama öte yandan Maurice de artık diğer kedilere benzemiyordu.

Diğer kediler aniden aptal gibi görünmeye başlamıştı gözüne.

Maurice de artık farelerle takılıyordu. Onlarla konuşabiliyordu. Onlardan birini yemediği sürece iyi geçiniyorlardı.

Fareler, nasıl olup da aniden akıllandıklarını sık sık düşünüyorlardı. Maurice ise bunu zaman israfı sayıyordu. Bu tür şeyler olurdu işte. Fareler, çöp yığnında bulup yedikleri bir şeyden mi kaynaklandığı hakkında konuşup duruyorlardı ama bunun, *Maurice*'in neden değiştiğini açıklamadığını Maurice bile görüyordu. Maurice hiç çöp yememişti. Hele de nereden geldiğini bildiği için *o* çöp yığnından *asla* bir şey yemezdi.

Dürüst olmak gerekirse, farelerin sersem olduğunu düşünüyordu. Tamam, zekiydiler ama aynı zamanda sersemdiler. Maurice dört senedir sokaklarda yaşıyordu, kafasında kulak namına pek bir şey kalmamıştı, burnu yara izleriyle kaplıydı ve *akıllıydı*. Yürürken o kadar çok kasılıyordu ki yavaş gitmezse ters takla atıyordu. Kuyruğunu kabarttığına, insanlar onun çevresinden dolanmak zorunda kalıyordu. Sokaklarda dört sene hayatta kalmak için akıllı olmak gerekirdi herhâlde, özellikle de onca köpek çetesi ve serbest çalışan kürkçüler varken. Tek bir yanlış harekette, kendinizi hem öğle yemeği hem de bir çift eldiven olarak bulurdunuz. Yani, gerçekten akıllı olmanız gerekirdi.

Aynı zamanda, zengin olmanız gerekirdi. Bunu farelere açıklamak biraz zaman almıştı ama kendisi *hızla* öğrenmişti. Şehri dolaşmış, işlerin nasıl yürüdüğünü görmüştü ve “Para,” demişti onlara, “para her şeyin anahtarındır.”

Sonra bir gün bir çocuk görmüştü; para atılması için şapkasını önüne koymuş, kaval çalan, aptal görünümlü bir çocuk. Ve aklına bir fikir gelmişti. Muhteşem bir fikir! Aniden, *bam!* diye gelivermişti aklına. Fareler, kaval, aptal görünümlü çocuk...

“Hey, aptal görünümlü çocuk!” demişti ona. “Bir servet kazanmaya ne ders... Hayır evlat, buradayım, *aşağıda*...”

Terry Pratchett

MUHTEŞEM MAURICE VE DEĞİŞMİŞ FARELERİ

*İnsanlar işte, hah! diye düşündü Maurice.
Kendilerini tüm diğer yaratıkların efendisi sanıyorlar.
Biz kedilere hiç benzemiyorlar. Ne de olsa biz, tüm diğer
yaratıkların efendisi olduğumuzu biliyoruz!*

Maurice farklı bir kedi. Her şeyden önce, akıllı.
Düşünüp taşıyor, insanlar ve farelerle konuşuyor. Daha da
önemlisi, kendi çıkarları için herkesi kullanmayı bir başarı sayıyor.
Gerçi böyle söyleyince... eh, farklı değil, tipik bir kedi aslında.

*“Burada insanlarla karşı karşıyayız,” dedi Maurice.
“Siz savaş nedir bilir misiniz? İnsanlar çok sever.
Diğer insanlarla sürekli savaşır. Ortak bağlar
konusunda öyle pek de hevesli değiller yani.”*

Ama işte o tipik bedeninin içinde sıradışı bir vicdan,
sıradışı bir zekâ barındırıyor...

Diskdünya'nın yirmi sekizinci kitabı *Muhteşem Maurice ve
Değişmiş Fareleri*, Fareli Köyün Kavalcısı masalını temeline alarak
etik, ahlak, yaşam ve varoluş gibi felsefi konuları işleyen
Carnegie Madalyalı bir başyapıt.

📍 DiskDunyaTürkiye 📱 diskdunya_tr 📷 diskdunya

Delili

delidolu.com.tr

📍 📱 📷 delidolukitap

📍 Delidolu Yayınları

ISBN 978-625-7314-64-0

9 786257 314640